

Mire van szükségünk?

Időpont: 1960. január 1. Újévi igehirdetés

Helyszín: Ötveny

Oltári ige: Lukács 12,4-9

Ének: 159, 161, 308

Ima: Örökkévaló Isten! Köszönjük Neked, hogy mulandó emberi életünk számára rendíthetetlen fundamentumot készítettél szent Fiadban, Jézus Krisztusban. Kérünk, állíts minket ebben az újesztendőben is e sziklafalra és azután jöjjön, aminek jönnie kell, amit bölcsességed jónak lát, zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai, hegyek rendülhetnek meg háborgásától, nekünk erős várunk lesz Fiad, Jézus Krisztus által, kinek nevére szálljon dicséret, dicsőség, magasztalás örökkön-örökké.

Ámen.

Alapige: Zsidó levél 10,35-36

Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet.

A mai napnak két jellegzetes meghatározója is van: egy polgári és egy egyházi. Polgári jellegzetessége az, hogy az 1960-ik esztendőnek ez az első napja, az egyházi jellegzetessége pedig az, hogy e mai napon az Úr Jézus Krisztus körülmetéltetésének s ezzel együtt zsidó szokás szerint névadás emléknapja is, amikor azt a nevet adták neki, melyet az angyal parancsolt Józsefnek: nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az ő népét bűneiből. Ezzel a kettősséggel lépünk ez elé az ige elé, melyet az anyaszentegyház erre a mai ünnepre az igehirdetés alapjául kirendelt.

Mikor így lépünk az ige elé, rögtön valami hasonlatosság ötlük szemünkbe a mi lelki helyzetünk és a között a lelki helyzet között, melyben az ige megszületett. Ez az ige olyan gondolatszakaszban van benne, melynek írója azt mondja olvasóinak: emlékezzetek vissza a régebbi napokra. A levélíró egy határhelyzet lélektani pillanatában írja e sorokat olvasóinak s az emlékezés tábláján sok minden megjelenik szemük előtt. Az író hátra néz és megállapítja, hogy a múltnak milyen tanulságait kell átvinniök a jövőre. És mikor az író így folytatja levelét: „... mert békességes tűrésre van szükségetek...” – akkor előre néz. Nézzük meg mi is, mi az, amire nekünk is az új életszakaszban szükségünk van, mert a levélíró is úgy beszél, mintha ő is az ó és új év határán mellettünk állana hátra és előrenéző tekintettel. Én ez ige tanítását e cím alá szeretném összefoglalni: Mire van nekünk szükségünk? – s az világos, hogy a hátrafelé nézés az emlékezés ideje az ó-év estéje, újév napján pedig előre kell nekünk néznünk, mert aki az eke szarvára teszi kezét és hátratekint – Jézus szerint – az nem alkalmas Isten-országára.

Mire van nekünk szükségünk? Ha így fogalmazom meg a kérdést, önkéntelenül eszünkbe jut a bethániai vendéglátás története, ahol Lázár, Mária és Márta házában ott van Jézus Krisztus. Mikor Márta a háziasszony – vendéglátó szeretetével szorgos gondoskodással akar minden jót előteremtteni az asztalra s emiatt nem jut ideje, hogy Jézus Krisztussal együtt legyen, emiatt szemrehányást akar tétetni Jézussal, akkor Jézus azt mondja Mártának: egy a szükséges dolog és Mária a jobbrészt választotta. Tehát mikor az igéből felmerül a kérdés: mire van szükségünk az 1960. esztendőben, akkor az emberek sok mindent felelnek rá. Az egyik azt mondja:

egészségre van szükségünk. A másik úgy gondolja: kenyérre, a harmadik: békére, a negyedik álmokat álmodik és azok megvalósulását várja az újesztendőben. Az ige pedig azt mondja: nem valamire, hanem Valakire van szükségünk. És ha ez a Valaki nem az enyém ebben az újesztendőben, akkor lehet, ha nekünk mindenünk meglesz is, amire azt mondjuk: erre nekünk szükségünk van, az Isten odatarthat elének üres lapot, amire ráírhatjuk legelrejtettebb vágyainkat és Isten mind valóra válthatja, mégis nyomorultak leszünk az újesztendőben, ha az a Valaki nem a miénk. Ez a Valaki Jézus Krisztus az egy szükséges dolog. Vele együtt a betegség is elhordozható, a szegénységet is kibírjuk, vele együtt az élet minden megpróbáltatását is el tudjuk hordozni. Nélküle pedig nem élet az élet. Nekünk Krisztusra van szükségünk.

Igen ám, de ez a mondat így nagyon általános, nehezen megfogható, nem tudjuk magunkkal vinni, fel kell tehát váltani e tételt konkrét aprópénzzé s ebben az ige lesz segítségünkre, mikor megmondja, miért és miben van szükségünk Jézus Krisztusra.

1. Jézus keresztyén alapuló bizodalomra van szükségünk.

Így kezdődik ez az ige: „*Ne dobjátok el hát bizodalmatokat...*” Tehát az írás szerint: Jézus keresztyén alapuló bizodalomra van szükségünk. Mai közönséges nyelven talán így mondanánk: reménységre van szükségünk. A reménység az a nélkülözhetetlen életszükséglet, ami nélkül nem lehet élni. Nem mindenki tudja ezt. Sok minden nélkül lehet élni, még egészség nélkül is, szegényen, börtönben, üldöztetésben is, de reménység nélkül nem lehet. Csak ott van élet, ahol reménység van. Ahol az ember életéből kihal a reménység, ott elkezdődik a haldoklás és elpusztul az élet. Csak azért lehet kibírni az életet, mert reménység van. Ha kikopik, kiesik az életből a reménység, belekerül az a halál árnyékának völgyébe. Még a jólétet sem lehet kibírni reménység nélkül, hát még a nemszeretem napokat!

Mikor a nagy olasz költő Dante megírta isteni színjátékát, a pokol kapujára ezt a feliratot írta: „Ember! Aki ide belépsz, hagyj fel minden reménnyel!” Mert egy hely van a világon, ahol nincs remény és ez a pokol és kárhozat. Tehát ahol a reménytelenség kezdődik, ott a pokol kezdődik. Ezt az igazságot meg is lehet fordítani: amíg nem vagyunk a pokolban, addig mindig lehet reménységünk. Persze remény és remény között nagy különbség van. Péter apostol első levelében (1,3) beszél az élő reménységről és vele azt mondja: van holt reménység is. Látszólag nincs különbség a kettő között. Amíg jól megy dolgunk, nem is tudjuk, hogy az a reménység, mely bennünk van élő-e vagy halott. De amikor elkövetkezik a nyomorúság ideje, mikor a reménységnek élni, dolgozni, éltetni kellene, akkor azonnal kitűnik, élő-e vagy holt reménység a miénk. A megpróbáltatás idején a halott reménység hamvába hull, nem tud bennünk életerőt adni és az élet kívánását fenntartani. Az a reménység, mely nem más, mint az ösztönös életvágy kifejezése, melynek nincs semmi konkrét fundamentuma, az a próbán összeroppan. Az a reménység, melyet nem tudok indokolni, az nem élő, az a halál reménysége. Az igazán bizakodó, reménykedő embernek mindig kell tudni felelni arra a kérdésre: mi reménységének a fundamentuma?

Vajon miben reménykedsz te testvérem ebben az 1960-ik esztendőben? Hadd mondjam meg őszintén azt, hogy Isten az 1959. évben és az előttünk való esztendőben sok kemény leckét adott arról, amit a zsidókhöz írt levél olvasói is kénytelenek voltak megtanulni, amiről a 34-ik versben olvashatunk: „*Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek és vagyonotok elrablását örömmel fogadtátok, tudván, hogy néktek jobb és maradandóbb vagyonotok van a mennyekben.*” Nem tudjuk náluk mik voltak azok az átalakulások, melyek a levél olvasói életében megtörténtek, de nekik is meg kellett tanulniuk azt a kemény leckét, hogy a vagyonba nem lehet bízni. Arra nem lehet reménységgel építeni. Hány ember van, aki életét eltöltötte úgy, hogy izzadt, koplalt, hogy legyen pár hold földje, kis kunyhója élete végére. Kis tőkéje, hogy

ha valami baj érné, abba tudjon kapaszkodni. És mit látunk? Megtanultuk, hogy a vagyona nem lehet reménykedni. Emberek biztos fundamentomnak gondolták azt a pár hold földet, mit szereztek és megkapták a földreform hideg zuhanyát. Megtanulták ők is, hogy a föld nem ingatlan, inog az és kicsúszik az ember lába alól. Akik arra gondoltak, hogy az én reménységem egy kis ház, ahol majd meg fogom húzni magamat, azok is megtanulták, jöhet olyan idő, mikor az ember menekül a háztulajdonból. Vagy akik az élére rakott garasokba, papírbankókba reménykedtek, azokat kijózanította az infláció, mikor minden koldus milliomos és minden milliomos koldus lett. Valamiben tehát nem lehet reménykedni, csak Valakiben.

De hát kiben bízunk és reménykedjünk? Emberekben? E világ hatalmasságaiban? Nem tanultuk-e mi meg azt is az elmúlt évek szomorú történetéből, hogy a világ hatalmasságai mennyire ingoványos talajon állnak? Emberek jönnek, emberek mennek. Akiket tegnap még egy ország vagy egy egész világ megsüvegelt, azok holnap arra ébrednek fel, hogy valahol Isten háta mögött szürkén kell leélni hátralévő életüket. Tapasztaltuk, hogy akiknek egyetlen szemrebbetésétől, jóindulatú mosolyától, aláírásától függött milliók legnagyobb kérdése, azok holnap ugyanolyan üres tenyerű és hatalom nélküli emberré váltak, mint mi vagyunk. Nem lehet bízni emberekben sem.

Hát kiben? Kiben bízhat az ember? Csak önmagunkban bízhatunk? Erre az ingatag fundamentomra sem lehet építeni. Én ismerem legjobban magamat, mennyire kiszámíthatatlan vagyok. Szenvedélyeim elragadnak, együgyű, balgtag vagyok. Jó szándékaimat én magam hagyom cserbe, szélingatta nádszálként hajladozom, merre a szél fúj. Ha Isten az 1960. esztendőnek sorsát az én kezembe tenné le, nagyon rossz kezekbe tenné.

Csak Istenben lehet bízni egyedül! Tudom, most magatokban mit gondoltok: Hát nem csalódtunk eleget már Istenben is? Úgy bízunk abban, hogy valamit fog csinálni. A nyomorúságból ki fog szabadítani, a megoldatlan kérdésünket meg fogja oldani és minden maradt a régiben, mintha nem is lenne Isten vagy ha van, nem törődik velünk. Oh ezek a keserű csalódások nagyon össze tudják szorítani kemény marokkal az emberi szívet és mondatják velünk: Nincs Isten! Vagy ha van, ilyen parányi emberrel, ilyen porszemével a nagy világnak egyáltalában nem törődik... Rút hálátlanság ez Istennel szemben, elfelejtve sok jótéteményét. Isten sokkal többször váltotta be reménységünket, mint mi számon tartjuk azokat. Csak ezeket el szoktuk felejteni. A gyermekeket mindig arra kell megtanítani, mondj: köszönöm, és nem arra, hogy kérem, vagy adjál. Emlékező tehetségünk nagyon gyenge, mikor Isten jótéteményeire, kegyelmére kell emlékezni. A zsidókhöz írt levél írója figyelmezteti levele olvasóit: Emlékezzetek vissza a régebbi napokra, melyekben Isten jótéteményét megtapasztaltátok. Emberi gondolat szerint, Istenben való csalódás, mikor Isten nem ugrik azonnal imádságunk kérésére, vagy másképpen látja jónak megszabadítani bennünket, mint mi azt gyarló emberi eszükkel elképzeltük.

De nemcsak tapasztalat teszi nehezzé az Istenbe vetett bizodalmat, de még inkább a lelkiismeretünk. Nem merünk bízni Istenben. Vádolnak minket bűneink és harsány hangon kiáltják: Te várod, hogy Isten segítsen rajtad? A szent Isten rajtad, a bűnös emberen? Mit gondolsz, mit érdemelsz te az Istentől? És az ember kénytelen elismételni magában a Kis Káténak egyik rettentő mondatát: Büntetésnél egyebet Istentől nem érdemlek.

De hát akkor kiben bízunk testvéreim? És itt jön elő ebből az igéből a mai nap egyházi jellege. Ezen a napon kapta nevét Jézus, - szabadító. Nekünk tehát olyan bizodalomra van szükségünk, mely Jézus Krisztusra épül fel. Nem lehet Istenben bízni a golgothai kereszt nélkül. Aki Istenre Jézus Krisztuson keresztül néz, az megtanulja Pál apostoltól, - a nagyon sok megpróbáltatáson keresztül ment apostoltól – római levelének ezt a mondatát: „Aki az ő

tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk!” (8:32) Tehát, mihelyt én Jézus Krisztusba kapaszkodom, egyszerre megnő reménységem. Akkor jól tudom: bűnös vagyok és azt is tudom, hogy Jézus Krisztusban megjelent Isten bűnbocsátó és büntörlő kegyelme velem szemben is. Ezért merek hinni abban, hogy Ő megoldja kérdéseimet. Ha Jézusra nézek, egyszerre világos lesz előttem, ha valamit nem ad nekem az Úr, az bizony nem azért nem adja, mert sajnálja tőlem, hanem azért, mert veszedelmesnek tartja számomra. Szabad arra gondolnom, ha Fiát nem sajnálta érettem odaadni, miért sajnálná azt, ami nem kerül neki áldozatba, csupán egy mondatába. Miért sajnálná tőlem az egészséget, a mindennapi kenyeret, a szeretetet az, aki megbocsátotta bűneimet. És egyszerre megtelik az ember szíve bizodalommal. Ezt a bizodalmat akarja adni nekünk az Úr és ezt a bizodalmat akarja elvenni tőlünk az ördög újév küszöbén, Megváltó Jézusunk neve napján. Ne dobjuk el magunktól ezt a bizodalmat, akárhogy próbálja a Sátán bebeszélni, hogy csalódtunk Istenben, akárhogy vádol a lelkiismeret, szorítsuk szívünkhöz ezt a Krisztus keresztyén alapuló bizodalmat. Olyan szomorú az, hogy ebben az igében az első két szó az: ne dobjátok el magatoktól bizodalmatokat. Úgy vigyázz hát ebben az esztendőben reménységedre, mint legdrágább kincsre, a Krisztustól tanult élő reménységre. El ne dobd magadtól, mert az Istennek szomorúság, az ördögnek öröm, neked magadnak meg nyomorúság.

2. Jézustól tanult békesség türesre van szükségünk.

Tehát másra is van szükségünk a bizodalmon kívül. Így folytatódik tovább az ige: „*Mert békesség türesre van szükségetek...*” Az Istenbe vetett reménység és bizodalom nem jogosít fel bennünket arra, hogy zökkenőmentes új esztendőt várjunk, és azt higgyük, 1960-ban minden sikerülni fog nekünk, Isten tenyerén fog hordozni, hogy lábainkat meg nem üssük a kőbe, csupa napsugaras napunk lesz és minden olyan szép és gyönyörűsége lesz az új esztendőben. Ez nem reménység, ez naivitás és a naivitás nem reménység. Jézus Krisztus ördögi kísértésnek tekinti azt a mondatot, hogy Isten parancsolt angyalainak, hogy tenyerükön hordozzanak minket, hogy még a kőbe se üssük meg lábunkat. Jézus erre azt mondta az ördögnek: Viszont meg van írva: ne kísértsd a te Uradat és Istenedet! Az a reménység és várakozás, hogy minden jó fog menni ebben az esztendőben, az Isten-kísértés. Az Istenbe vetett józan bizalom mindig számol azzal, hogy ebben az évben is lesznek nemszeretem napok. Nem tudjuk hány lesz, Isten osztogatja bölcs belátása szerint egyiknek többet, másoknak kevesebbet. Egyiknek súlyosabbat, másoknak könnyebbet. Lesznek bizony rossz napok, csak az a kérdés, mit fogunk mi ezekkel csinálni? Mert nem a rossz napok önmagukban a baj, hanem mindig az, amit mi csinálunk vele és belőle, ez veszedelmesebb, mint maga a rossz nap. Egy sereg emberben a megpróbáltatás kételyt támaszt és megrendíti Isten gondviselésébe vetett hitét. Ebből a kételkedésből születik a lázadás Isten, a sors ellen, emberek, világ ellen. A lázadásból támad az elkeseredés, az irigység, a bosszú azok felé, akiről azt gondoljuk – de csak gondoljuk – hogy kevesebb nyomorúságuk van és könnyebb keresztyén, vagy egyáltalán nem hordoznak keresztyén. De ez nem áll. És vannak, akikben gyökeret ver az elkeseredés és letargiába süllyednek.

Mit tegyünk tehát a nemszeretem napokkal? Békén el kell tűrni őket. Azt mondja az ige: békesség türesre van szükségetek! Persze békés türes is sokféle van. Vannak, akiknek béketüres nem más, mint pogány fatalista béketüres. Az a meggyőződésük, hogy kikerülhetetlen végzet uralkodik a világon. Mindenkinek megvan a maga sorsa. Az egyiknek így, a másoknak amúgy alakul sorsa. Kiszámíthatatlan szeszélyességgel osztogatja az egyiknek a szerencsét, a másoknak a bajt, vagy mind a kettőt. Semmit nem lehet ellene csinálni, bele kell törődni.

Ne gondoljuk, hogy csak a pogányok lehetnek ilyen fatalisták, és sorshitűek. Keresztyén emberek között is találkozunk ilyenekkel, ezek ugyan ezt így mondják: legyen meg az Isten

akarata, úgy sem lehet ezen változtatni, bele kell nyugodni a változhatatlanba. Ez nem keresztyén béketűrés, ugyanaz, keresztyén mázzal bekent fatalizmus. A mondatból a sors szót kihúzzák s a végzet helyett behelyettesíti Isten nevét, s azzal csillapítják fájó és lázadó szívüket. Isten ellen nem tudok semmit sem csinálni! Ez nem béketűrés, hanem elfásultság.

Olyan béketűrésre van szükségünk, melyre Jézus mutatott példát. Ezen a napon Jézus Krisztus a körülmetéltetés fájdalmával kezdi az életét. Parányi kis műtétet végeztek rajta mikor a nevet adták neki, de mindarra emlékeztet, hogy az Ő élete a vérontás élete lesz. Az is lett egészen addig, míg utolsó csepp vére ki nem hullott szívéből a kereszten, a dárdadöfés nyomán el nem folyt vére ott a Golgothán. Ajkán nem volt zúgolódó szó se, emberek, sem Isten ellen. Elhordozta békességes türéssel, mert tudta, hogy ebből lesz a váltság. Tudjuk, neki nem büntetésképpen kellett hordozni a szenvedést, Ő Istentől nem érdemelt volna mást mint, hogy Isten angyalai tenyerükön hordozzák.

Hívő béketűrésre van szükségünk. Van bízó és hívő béketűrés. Ezzel fekszik le a beteg önként a műtőasztalra. Egész egyszerű példát említek. Valaki súlyos beteg. Orvosi műtétre van szüksége, csak ezzel lehet segíteni. Igaz, a műtét pillanatnyi fájdalmát enyhíteni tudják narkózissal, injekcióval, de utána sok kellemetlenséggel jár. Vannak, akik ezt nem vállalják. De mikor jön az egyik fájdalom a másik után és a beteg érzi, a halál is ott kopogtat a szoba ajtaján, akkor lefekszik önként a műtőasztalra és elszenvedi a fájdalmat béketűréssel, mert tudja, hogy ez a gyógyulás útja. Túlnéz a fájdalom pillanatnyi szenvedésén és nehézségén, mert az a bizodalma, hogy utána nagyobb jót kap: visszanyeri egészségét. Tehát ilyen Jézustól kapott béketűrésre van szükségünk ebben az esztendőben.

Én nem tudom, hogy én rám mit tartogat ez az újesztendő, de azt sem, hogy rátok is mi vár, de fel kell készülnünk arra, hogy Isten bölcsessége szerinti mértékkel nekem és nektek is fog nemszeretem napokat is adni. Lehet, hogy sötét alagútba vezet majd utunk, ne féljünk, annak másik vége is van. Bizodalommal és béketűréssel lépünk be felénk ásító sötét száján, mint akik tudjuk, hogy most ugyan keserves, ámde utóbb az igazság békességes gyümölcsével fizet (Zsid 12,11). Erre akar felvértezni az ige bennünket, mikor azt mondja: Békességes tűrésre van szükségetek!

3. Jézus példája szerint való engedelmisségre van szükségünk.

Harmadik felszólítással fejezi be az ige: „... *hogy Isten akaratát cselekedvén elnyerjétek az ígéretet.*” Engedelmisségre van tehát szükségünk. De nemcsak azért, mert Isten Úr, mi pedig szolgálai vagyunk, Ő a teremtő, mi pedig teremtményei vagyunk, hanem Istennek nemcsak az az akarata, hogy bízunk benne, békességtűréssel hordozzuk sorsunkat, hanem azért is, mert van neki vezérlő akarata is. Mi is csinálunk terveket. Pénzügyi emberek is csinálnak költségvetést. Az üzemekben dolgozók is terveket készítenek, hogy mit fognak csinálni. Istennek is megvan a maga terve és ezek csodálatos tervek. Igaz, hogy titokban tartja, nem mondja előre meg, csak az engedelmeseknek bontakozik ki menet közben, lépésről-lépésre. Egyet tudhatunk, ha e világnak minden okos embere összedugná fejét és közösen próbálna kitervezni olyan csodálatos esztendőt, amely még nem volt a világon, az is csak jelentéktelen, szürke, kopott semmiség lenne Isten terveihez képest. Istennek ez a terve nagyobb, szebb és boldogítóbb, mint amit mi el tudunk képzelni, az 1960-ik esztendőre.

Hát akkor miért nem válik ez mind valóra? Hiszen az előző esztendőben is volt Istennek terve! Itt a kérdés súlypontja. Isten nagy terveiből mindig annyi válik valóra, amennyire engedelmisséget vállal az ember. Isten megcsinálhatná terveit saját szavával is, teremtő hatalmával, angyalaival, akik egyetlen szavára engedelmeskednek, de Ő embereken keresztül

akarja valóra váltani tervét. És ez az Ő fájdalma minden ó-év estéjén. Mi emberek tervleamaradásokról beszélünk, gondoljunk arra, micsoda tervleamaradással vagyunk Isten szemében? Isten mi mindent kitervelhetett az 1959. évre és az 1960-as esztendőre is, és hogy az 1959. év olyan lett, amilyen lett, hogy az 1960-as év is olyan lesz, amilyen lesz, az egyedül rajtunk fordul meg. Itt van igazsága annak a régi közmondásnak: Ki-ki a maga szerencséjének kovácsa.

Persze engedelmesség és engedelmség között is van különbség. Van rabszolga engedelmség, ez kényszeren és félelmen alapszik, és van katona engedelmség, ez a fegyelem hatalma alatt áll. A muzáj engedelmség a béresek engedelmsége, akik csak addig dolgoznak, míg szemmel tartják őket. És van a szeretetnek engedelmsége, mely nem azért fogad szót, mert belát a parancs bölcsességébe, hanem szereti a parancsadót, ha nem is tudja megérteni a kapott parancsot. Nekünk az angyalok engedelmségével kell engedelmeskednünk, mert így tanított minket Jézus Krisztus imádkozni: *„Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy itt a földön is.”*

Három felszólítás van ebben az igében: Bízatok! Túrjatek! Engedelmeskedjete! Az ige jutalomról és ígétről beszél azoknak, akik ezeket a felszólításokat megfogadják. Mi ez a jutalom és ígélet most nekünk? Áldott, boldog új esztendő. A miénk lehet. Kezünkbe tette le Isten.

Ámen.

Ima: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked, hogy mindig voltál, vagy és maradsz is múltó időben. Beléd kapaszkodunk, mikor minden kifut alólunk, megemésztjük esztendeinket, mind a beszédet, akkor is megmaradsz Te és Igéd örökké. Köszönjük, hogy Beléd kapaszkodhatunk, nekivághatunk annak a sötétségnek, amit az 1960-ik esztendő jelent nekünk. Nem tudjuk mi vár ott ránk, bizonytalan, hogy örömvirágok illatoznak-e utunk mellett, bizonytalan, hogy tövisek fognak-e megsebezni, egészségesek vagy betegek leszünk-e, jómódúak vagy szegények, bővölködni fogunk-e vagy szűkölködni, csak Te tudod egyedül. És nekünk olyan jó tudni, hogy Te tudod. Tudod, hogy nekünk mire van szükségünk. Szabad nekünk bízni abban, hogy Te azt mind megadod nekünk és ha nem kapunk meg mindent, amit várunk ettől az esztendőtől, minden bizonytal azért nem lesz a mienk, mert nem tartod szükségesnek, vagy nem tartod üdvösnek számunkra.

Hálát adunk Urunk azért, hogy bízhatunk abban, hogy a békességes tűrés által mindent el lehet hordozni Velled együtt. Kérünk Téged, Szentlelkeddel adj nekünk erőt ahhoz, hogy terved a mi életünkben, gyülekezetünk, a család, az egyház, a haza és a világ életében, emberek engedelmségével is hadd válják valóra. Urunk kérünk Téged add, hadd tudjunk mindent letenni, ami teher a múlt esztendőből és hadd tudjuk felvenni a bizodalmat, türelmet és szófogadást, mert akkor tudjuk, hogy ez az esztendő kedves lesz Neked és kedves lesz nekünk is.

Ámen.

Úrvacsora:

Újat kezdünk. De ha azt akarjuk, hogy ne csak papíron kezdjük új számot, de az új évben új élet is legyen, akkor abba nem szabad magunkkal vinni a régiből azt, ami a régiben rossz volt. Ha magunkkal hordozzuk bűnünk terhét, azok lehúznak minket és nem lesz új az esztendő.

Milyen jó, hogy erre az oltárra letehetjük az ó-esztendő minden bűnét és teher nélkül szárnyra bocsáthatjuk életünket az újesztendőre. Tegyük hát meg így imádkozván:

Oh Uram, Jézus Krisztusom! Köszönöm Neked, hogy Jézus vagy, szabadító vagy az én számomra is, szabadító bűneimből. Köszönöm Neked, hogy elszenvetted érettem, helyettem bűnömnek minden büntetését és áldalak Téged azért, hogy most lerakhatom minden bűnömet a Te oltárodra, Te pedig ideadod nekem a Te szentségedet, tisztaságodat, erődöt és megkegyelmezett állapotodat, és szabad nekem új életet kezdenem. Oh Uram, hadd legyen ez valóság számomra, hogy a régiek elmúltak, íme újjá lett minden bennem és tudom, hogy akkor körülöttem is.

Ámen.